

Sajnálom azokat a férfiakat, akik még nem döntöttek úgy, hogy megke- resik az örökkévaló társukat, és szívből sajnálom azokat a nőtestvéreket, akiknek még nem volt lehetőségük a házasságra. Néhányan úgy érez- hetitek, hogy magányosak vagytok és senki sem becsül meg titeket, és nem látjátok, miként lenne lehetsé- ges számotokra, hogy részesüljete a házasság, a gyermekek vagy egy saját család adta áldásokban. Az Úr által minden lehetséges, Ő pedig minden ígérését betartja, az Ő prófétáit pedig arra inspirálja, hogy ezt ki is jelentsék. Az örökkévalóság hosszú idő. Legyen hitetek ezekben az ígéretekben, és éljeteztek érdemesen rájuk, hogy az Ő saját idejében az Úr valóra váltsa azo- kat az életetekben. Minden bizonytal el fogtok nyerni minden olyan áldást, melyre érdemesek vagytok.

Kérlek, bocsássátok meg nekem, hogy drága feleségemről, Jeanene-ről beszélek, de mi örökkévaló család va- gyunk. Ő mindig ragyogott az örömtől, ami sokszor a mások szolgálatából fakadt. Még akkor is, amikor már nagyon beteg volt, minden reggel arra kérte Mennyei Atyját, hogy vezesse el őt va- lakihez, akinek segíthet. Ez az őszinte esdeklés újra és újra válaszra talált. Sokaknak a terhét megkönnyítette, és sokak életét ragyogóbbá tette. Állan- dóan részesült annak áldásában, hogy az Úr által irányított eszköz lehetett.

Tudom, mit jelent Mennyei Atyánk egy olyan leányát szeretni, aki méltó- ságteljesen és odaadóan élt, igazlelkű női mivoltának teljes, nőies ragyogásá- val. Biztos vagyok abban, hogy amikor a jövőben majd újra látom őt a fátylon túl, mindketten rá fogunk jönni, hogy még inkább szeretjük egymást. Sokkal jobban fogjuk becsülni egymást annak köszönhetően, hogy a fátylon egy ideig elválasztott bennünket. Jézus Krisztus nevében, ámen. ■

Írta: D. Todd Christofferson elder
a Tizenkét Apostol Kvórumából

„A kiket én szeretek, megfeddem és megfenyítem”

A dorgálás elviselésének élménye is csiszolhat minket, és nagyobb lelki kiváltságokra készíthet fel bennünket.

Mennyei Atyánk sokat vár el tőlünk. Ezen elvárásokat Fia, Jézus Krisztus által fejezte ki a következő szavakkal: „Azt akarom tehát, hogy legyetek tökéletesek, éppen úgy, ahogyan én, vagy Atyá- tok, aki a mennyben van, tökéletes” (3 Nefi 12:48). Szeretne szentté tenni bennünket, hogy celesztális dicső- ségünk legyen, és az Ő jelenlétében élhessünk (lásd T&Sz 88:22 és Mózes 6:57). Ismeri a követelményeket, ezért, hogy lehetővé tegye a változásunkat, parancsolatokat és szövetségeket, a Szentlélek ajándékát, valamint a leg- fontosabbat, az Ő szeretett Fia engesz- telését és feltámadását adja nekünk.

Isten célja mindezzel az, hogy az Ő gyermekeiként megtapasztalhassuk a legnagyobb örömet, hogy örökre Vele lehessünk, és akár olyanokká váljunk, mint Ő maga. Néhány évvel ezelőtt Dallin H. Oaks elder a következőket mondta: „Ezekből a tanításokból arra következtethetünk, hogy a végső ítélet nem csupán a jó és a rossz cseleke- detek teljes kiértékelése – azé, amit

tettünk, hanem tetteink és gondolai- taink végső hatásának az elismerése – azé, akivé *váltunk*. Senki esetében nem elég a dolgok pusztá elvégzése. Az evangélium parancsolatai, szer- tartásai és szövetségei nem betétek listáját alkotják, melyekre szükség van valamely mennyei számlán. Jézus Krisztus evangéliuma olyan terv, mely megmutatja nekünk, hogyan váljunk azzá, akivé Mennyei Atyánk szeretné, hogy váljunk.”¹

Sajnálatos módon a modern ke- reszténység nem ismeri el, hogy Isten bármilyen valós elvárást is támasztana a Benne hívőknek, inkább egyfajta ko- mornyikként tekintenek rá, aki „ami- kor szólítják, kielégíti szükségleteiket”, vagy mintha egy lélekgyógyász lenne, akinek az a dolga, hogy segítsen az embereknek „jó érzésekkel lenni önmaguk iránt”². Ez egy olyan vallási szemlélet, mely „még látszólag sem próbálja meg megváltoztatni az embe- rek életét”³. Ezzel ellentétben egy író kijelenti, hogy „a héber és keresztény szentírásokban bemutatott Isten nem

csupán elkötelezettségünket, hanem az egész életünk alárendelését kívánja. A Biblia Istene az étellel és a halállal törődik, nem pedig a kedvességgel, és áldozatkész szeretettel, nem pedig erőtlén közönyösséget követel.”⁴

Most egy konkrét hozzáállásról és gyakorlatról szeretnék beszélni, melyet alkalmaznunk kell ahhoz, hogy eleget tehesünk Mennyei Atyánk magas elvárásainak. Ez pedig nem más, mint készségesen elfogadni a helyreigazítást, sőt törekedni arra. A helyreigazítás létfontosságú, ha életünkben szeretnénk eljutni az „érett férfiúságra, [azaz] a Krisztus teljességével ékeskedő kornak mértékére” (Efézusbeliek 4:13). Pál ezt mondta az isteni kiigazításról és dorgálásról: „Mert a kit szeret az Úr, megdorgálja” (Zsidók 12:6). Bár gyakran nehéz kintartani, valójában örvendeznünk kell abban, hogy Isten úgy gondolja, érdemes időt és fáradságot áldozni a helyreigazításunkra.

Az isteni dorgálásnak legalább három célja van: (1) bűnbánatra ösztönözzön, (2) megtisztítson és megszenteljen bennünket, valamint (3) hogy időnként átszabja életünk haladását egy olyan irány felé, melyről Isten tudja, hogy jobb nekünk.

Vegyük csak az elsőt, a bűnbánatot, a megbocsátás és megtisztulás szükséges feltételét. Az Úr kijelentette: „A kiket én szeretek, megfeddem és megfenyítem: légy buzgóságos azért, és térj meg” (Jelenések 3:19). Majd ezt is mondta: „És népemnek szükségképpen fenytést kell kapnia, míg engedelmisséget nem tanul, ha szükségképpen úgy kell lennie, akkor az elszenvedett dolgok által” (T&Sz 105:6; lásd még T&Sz 1:27). Egy utolsó napi kinyilatkoztatásban az Úr megparancsolta négy rangidős egyházi vezetőnek (ahogyan nekünk is megparancsolhatja), hogy tartsanak bűnbánatot, mivel nem megfelelően

tanították gyermekeiket „a parancsolatok szerint”, és mert nem voltak elég szorgalmasak és gondosak az otthonaikban (lásd T&Sz 93:41–50). A Mormon könyvében Járed fivére akkor bánta meg bűneit, amikor az Úr egy felhőn állva „három órán keresztül beszélt [vele], és megfenyítette őt, mivel nem emlékezett rá, hogy szólítsa az Úr nevét” (Ether 2:14). Mivel annyira készségesen reagált erre a súlyos dorgálásra, Járed fivérének később megadatott az a kiváltság, hogy láthassa és utasításokat kaphasson a földi élet előtti Megváltótól (lásd Ether 3:6–20). A bűnbánat Isten dorgálásának gyümölcse, mely igazlelkűséghez vezet (lásd Zsidók 12:11).

Bűnbánatunk serkentésén túl, a dorgálás elviselésének élménye is csiszolhat minket, és nagyobb lelki kiváltságokra készíthet fel bennünket. Az Úr ezt mondta: „Népemet minden dologban próbára kell tenni, hogy felkészülhessenek azon dicsőség elnyerésére, amit nekik tartogatok, még hozzá Sion dicsőségére; és aki nem viseli el a fenytést, az nem méltó a királyságomra” (T&Sz 136:31). Egy másik alkalommal ezt mondta: „Mert mindazokat, akik nem viselik el a fenytést, hanem megtagadnak engem, nem lehet megszentelni” (T&Sz 101:5; lásd még Zsidók 12:10). Ahogyan Paul V. Johnson elder mondta ma reggel, óvatosnak kell lennünk, nehogy megtagadjuk azon dolgok megtételét, melyek segítenek mennyei természetünk elnyerésében.

Alma követői megalapították Sion közösségét Hélámban, azután

azonban fogságba kerültek. Kissé ellentmondásos ugyan, mivel nem szolgáltak rá szenvedésükre, a feljegyzés azonban így szól:

„Mindazonáltal az Úr jónak látja, hogy megfegyvelmezze a népét; igen, próbára teszi a türelmüket és a hitüket.

Mindazonáltal – aki belé helyezi bizalmát, az felemeltetik az utolsó napon. Igen, és így volt ez ezzel a néppel” (Móziás 23:21–22).

Az Úr megerősítette őket, és terheiket annyira megkönnyítette, hogy azokat már alig érezték magukon, majd pedig idővel kiszabadította őket (lásd Móziás 24:8–22). Hitük mérhetetlenül megerősödött a tapasztalataik által, utána pedig egy különleges köteléket élvezhettek az Úrral.

Isten egy másfajta dorgálást vagy helyreigazítást is használ, hogy egy olyan jövőhöz vezéreljen bennünket, melyet most még nem tudunk elképzelni, de amiről tudja, hogy jobb lesz nekünk. Hugh B. Brown elnök, a Tizenkettek és az Első Elnökség korábbi tagja, egy személyes példát osztott meg ezzel kapcsolatban. Elmesélte, hogy sok évvel azelőtt megvett egy lepusztult farmot Kanadában. Az ingatlan takarítása és helyrehozatala közben egy ribizlibokorra akadt, mely már két méteres volt, mégsem hozott gyümölcsöt, így könyörtelenül visszametszette, és csupán rövid csonkokat hagyott rajta. Ezután látta, amint mind egyik apró csonkon egy csepp nedv jelent meg, mint a bokor könnyezett volna, és szinte hallotta, hogy ezt mondja neki:

„Hogy tehetted ezt velem? Olyan csodásan nagyra nőtem..., most pedig visszavágsz engem? A kertben lévő összes növény most le fog nézni engem. [...] Hogy tehetted ezt velem? Azt hittem, hogy te vagy itt a kertész.”

Brown elnök így válaszolt: „Tudod, kis ribizlibokrom, én vagyok itt a kertész, és tudom, hogy mivé akarom, hogy válj. Nem azt akartam, hogy gyümölcsfa vagy árnyékot adó fa legyél. Azt akarom, hogy ribizlibokor legyél. Egy nap pedig, kis bokrom, amikor tele leszel gyümölcssel, azt fogod nekem mondani: »Köszönöm, kertészem, hogy eléggé szeretted ahhoz, hogy megmetssz...«”

Évekkel később Brown elnök a kanadai hadsereg törzstisztjeként Angliában szolgált. Amikor egy előljáró parancsnok megsérült a harc során, Brown elnököt tábornoknak nevezték ki, majd Londonba hívták. Azonban annak ellenére, hogy tökéletesen megfelelt az előléptetés feltételeinek, mégis megtagadták tőle, mivel mormon volt. A vezérezredes tömören ezt mondta: „Megérdemli az előléptetést, de nem adhatom magának.” Mindaz, amiben Brown elnök tíz éven át reménykedett, amiért imádkozott és amire készült, egy pillanat alatt elérhetetlenné vált egy nyilvánvaló diszkrimináció miatt. Történetét folytatva Brown elnök így emlékezett vissza:

„Felszálltam a vonatra, és megtört szívvel, lelkemben pedig keserűséggel indultam el visszafelé. [...] Amikor a sátramhoz értem, sapkámat az ágyamra dobtam, majd összeszorított ökleimet az ég felé rázva ezt mondtam: »Istenem, hogy tehetted ezt velem? Mindent megtettem, hogy megfeleljek. Nincs semmi, amit ne tettem volna meg, vagy amit meg kellett volna, de mégsem tettem meg. Hogy tehetted ezt velem?« Elöntött a keserűség.

Ezután egy hangot hallottam, mely már nagyon ismerős volt. Saját hangom volt, és ezt mondta: »Én vagyok itt a kertész. Én tudom, hogy mit kell tenned.« A keserűség elhagyta lelkemet, térdre borultam az ágyam mellett, és bocsánatért esedeztem a hálátlanságom miatt. [...]

Most pedig, 50 évvel később, [Istenre] emelve tekintetem ezt mondom: »Köszönöm, Kertészem, hogy megmetstetted, hogy szeretted annyira, hogy fájdalmat okozz nekem.«⁵

Isten tudta, hogy Hugh B. Brownnak mivé kellett válnia, és ehhez mi-nek kellett történnie. Útját pedig úgy igazította az Úr, hogy felkészítse a szent apostolságra.

Ha őszintén vágyunk és törekszünk arra, hogy megfeleljünk Mennyei Atyánk magas elvárásainak, Ő gondoskodni fog arról, hogy megkapjuk a szükséges segítséget, akár vigasz, akár megerősítés, akár pedig dorgálás

formájában. Ha nyitottak vagyunk rá, a szükséges helyreigazítás számos módon és számos forrásból fog érkezni. Jöhet ima útján is, miközben Isten a Szentlelken keresztül elménkhez és szívünkhöz szól (lásd T&S 8:2). Érkezhet olyan imák formájában, melyekre nemleges, vagy az elvárttól eltérő választ kapunk. Dorgálásban akkor is részünk lehet, amikor a szentírások olvasása közben azok emlékeztetnek bennünket hiányosságainkra, engedetlenségünkre, vagy egyszerűen csak elhanyagolt dolgokra.

Helyreigazítás mások által is érkezhethet, különösen azoktól, akiket Isten sugalmaz a boldogságunk elősegítésére. Az ősi időkhez hasonlóan napjainkban is apostolok, próféták, pátriárkák, püspökök és mások lettek az egyházba helyezve „a szentek tökéletesbbítése céljából szolgálat munkájára, a Krisztus testének építésére” (Efézusbeliek 4:12). Talán ezen a

konferencián is elhangzik néhány dolog, amely bűnbánatra vagy változásra szólít titeket, s melyek, ha megszívlelitek azokat, magasabb szintre emelnek benneteket. Az egyház tagjaiként egymásnak is segíthetünk. A Szabadító többek közt ezért alapította az egyházat. Még ha olyan emberektől is kapunk rosszindulatú kritikát, akiket nem nagyon érdeklünk vagy akik nem szeretnek bennünket, hasznos lehet, ha elegendő szelídség gyakorlásával kiválogatjuk belőle azt, ami esetleg a javunkra válhat.

Helyreigazítás, mely remélhetőleg gyengéd, házastársunktól is érkezhetsz. Richard G. Scott elder, aki az imént szólt hozzánk, emlékszik egy alkalomra, amikor házassága korai szakaszában felesége, Jeanene azt tanácsolta neki, hogy nézzen az emberek szemébe, amikor hozzájuk beszél. „Mindig a padlóra, a plafonra az ablakra, mindenfelé nézel, de soha nem a szemükbe” – mondta. Ő pedig megszívlelte e gyengéd dorgálást, mely sokkal hatékonyabbá tette az emberekkel való kommunikációját és munkáját. Mivel jómagam is szolgáltam teljes idejű misszionáriusként Scott elnök irányítása alatt, tanúsíthatom, hogy a beszélgetések során ő valóban egyenesen a másik fél szemébe néz. Azt is hozzátenném, hogy amikor valakinek

helyreigazításra van szüksége, egy ilyen nézés nagyon átható lehet.

A szülők is képesek rá és kötelességük is helyreigazítani, sőt meg is dorgálni gyermekeiket, hogy azok ne sodródjanak a könnyörtelen gonosz és az ő követői karmaiba. Boyd K. Packer elnök megfigyelte, hogy amikor egy ember, akinek lehetősége lenne helyreigazítani egy másikat, nem teszi ezt meg, akkor saját magából indul ki. Emlékezzetek arra, hogy a feddésnek kellő időben, élesen és világosan kell megtörténnie, „amikor a Szentlélek arra készlet; azután pedig fokozott szeretetet mutatva az iránt, akit megfeddtél, nehogy ellenségének tartson téged” (T&Sz 121:43).

Ne feledjük, hogy ha ellenszégülünk mások helyreigazításának, előfordulhat, hogy többé már nem fognak élni ezzel a mi javunkra, bármennyire is szeretnek bennünket. Ha sorozatosan figyelmen kívül hagyjuk egy szerető Isten feddését, akkor Ő is eláll attól. Ezt mondta: „Lelkem nem bajlódik mindig az emberrel” (Ether 2:15). A helyreigazításnak végső soron belülről kell kiindulnia – saját magunkat kellene helyreigazítanunk. Az egyik mód, amely által szeretett munkatársunk, a néhai Joseph B. Wirthlin elder olyan tiszta és alázatos szolgává vált, az volt, hogy minden feladat és

megbízatás során kielemezte saját teljesítményét. Azon vágya miatt, hogy Isten kedvében járjon, elkötelezetten vizsgálta, hogy mit tehetett volna jobban, majd szorgalmasan átültette a gyakorlatba a tanult leckéket.

Mindannyian eleget tudunk tenni Isten magas elvárásainak, akármilyen képességekkel vagy tehetséggel is rendelkezünk. Moróni ezt mondta: „...ha minden istentelenségtől megtartóztatok magatokat, és teljes lelketekkel, elmétekkel és erőtökkel szeretitek Istent, akkor elegendő számotokra a kegyelme, hogy kegyelme által tökéletesek lehessetek Krisztusban” (Moróni 10:32). A mi részünkről egy szorgalmas és elkötelezett erőfeszítés az, ami életre hívja ezt a felhatalmazó kegyelmet. Egy olyan erőfeszítés, melyhez minden bizonnal hozzátartozik, hogy alávessük magukat Isten dorgáló kezének, valamint hogy őszinte és feltétlen bűnbánatot tartunk. Imádkozunk hát az Ő szeretetteljes helyreigazításáért.

Isten tartson meg benneteket, miközben arra törekedtek, hogy megfeleljetek az Ő magas elvárásainak, és adja meg nektek az utána természetesen következő boldogságot és békességet. Tudom, hogy mindannyian eggyé válhatunk Istennel és Krisztussal. Alázattal és magabiztossággal teszem bizonyosságomat Mennyei Atyánkról és Szeretett Fiáról, valamint az Általuk elérhető örömteli lehetőségeinkről. Jézus Krisztus nevében, ámen. ■

JEGYZETEK

1. Lásd Dallin H. Oaks: A kihívás, hogy váljunk valakivé. *Liahóna*, 2001. jan. 40.
2. Kenda Creasy Dean, *Almost Christian: What the Faith of Our Teenagers Is Telling the American Church* (2010), 17.
3. Dean, *Almost Christian*, 30; see also Christian Smith and Melinda Lundquist Denton, *Soul Searching: The Religious and Spiritual Lives of American Teenagers* (2005), 118–71.
4. Dean, *Almost Christian*, 37.
5. Hugh B. Brown, “The Currant Bush,” *Liahona*, Mar. 2002, 22, 24.